

Arrest

nr. 186 633 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 11 december 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekster dient op 10 april 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Bij arrest nr. 83 634 van 25 juni 2012 verwerpt de Raad het tegen de beslissing van 13 januari 2011 ingestelde beroep. Verzoekster stelt tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.5. Op 3 juli 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk.

1.6. Bij arrest nr. 223.746 van 5 juni 2013 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 83 634 van de Raad van 25 juni 2012, nu de Raad – waar hij de bestreden ongegrondheidsbeslissing in functie van een vernietigde instructie legitiem heeft geacht – heeft toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd en dit met miskennen van het gewijsde van het arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gaat op 14 augustus 2013 over tot de intrekking van de ongegrondheidsbeslissing van 13 januari 2011.

1.8. Op 21 augustus 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ongegrond. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 113 158 van 31 oktober 2013 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen de ingetrokken ongegrondheidsbeslissing van 13 januari 2011.

1.10. Bij arrest nr. 174 700 van 15 september 2016 gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 21 augustus 2013.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 oktober 2016 de beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 15 november 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend en op 05.09.2012 en 16.05.2013 werd geactualiseerd door :

*[E. H., T.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Marokko
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ter staving van haar integratie legt betrokkene een bewijs voor dat zij zich heeft ingeschreven voor Nederlandse lessen gedurende het schooljaar 2012-2013 evenals een getuigenverklaring van mevrouw [C. D.], leerkracht Nederlands, die stelt betrokkene elke week stipt naar de les komt en dat zij zeer gemotiveerd is om Nederlands te leren. Ook verklaart zij dat betrokkene fietslessen heeft gevolgd. Tenslotte legt betrokkene een arbeidsovereenkomst met de firma [C. T.] bvba voor, opgesteld op 29.05.2012. Echter, deze elementen kunnen niet weerhouden worden. Volgens voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene sedert mei 2002 in België verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat zij van 2002 tot 2012 enige moeite heeft gedaan om zich te integreren. De eerste stukken die haar wil tot integratie zouden moeten aantonen, dateren van minstens 10 jaar na haar aankomst in België. Ook toont betrokkene niet aan dat zij, na het schooljaar 2012-2013, nog verdere lessen Nederlands heeft gevolgd, noch enig ander integratiecursus. Betrokkene legt aldus geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat zij zich tot op heden verder zou hebben geïntegreerd. Het is niet onredelijk om van een persoon die sinds 2002 in België zou verblijven, te verwachten dat zij toch een aanzienlijk aantal bewijzen van haar integratie zou kunnen voorleggen. Wat betreft de arbeidsovereenkomst met de firma Carnac Trading bvba dient er opgemerkt te worden dat deze arbeidsovereenkomst werd opgemaakt op 29.05.2012. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij nog steeds bij deze firma zou kunnen tewerkgesteld worden. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat er van betrokkene toch kan verwacht worden dat zij, 4 jaar na deze arbeidsovereenkomst, nieuwe stukken zou kunnen toevoegen waaruit zou blijken dat zij nog steeds tewerkgesteld kan worden bij deze firma, of op zijn minst een begin van bewijs dat zij sindsdien verder actief op zoek naar werk is gegaan.

Tot slot, wat betreft de voorgelegde getuigenverklaringen dient er opgemerkt te worden dat deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien zijn ze allen afkomstig van kennissen en vrienden van betrokkene waardoor ze niet als objectieve bronnen kunnen beschouwd worden. Bijgevolg wordt ook dit element niet weerhouden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.12. Eveneens op 25 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [E. H., T.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster in gebreke blijft een duidelijk middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. De tweede bestreden beslissing betreft geen loutere volgbeslissing van de eerste bestreden beslissing (RvS 28 maart 201, nr. 237.806). De Raad merkt zo ook op dat de eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing niet automatisch tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

hierdoor in het gedrang komt, in die zin dat de eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekster opnieuw wordt teruggeplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag en nog niet leidt tot de vaststelling dat zij tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten of dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris weigert om, bij de beoordeling van de lokale verankering van verzoekster, rekening te houden met de door verzoekster voorgelegde getuigenverklaringen, omdat deze een gesolliciteerd karakter hebben en afkomstig zijn van kennissen en vrienden, waardoor ze niet als objectieve bronnen kunnen beschouwd worden

Terwijl dergelijke verklaringen het bewijs van sociale banden uitmaken en dus noodzakelijkerwijs een element van integratie aantonen

En terwijl getuigenverklaringen ipso facto gesolliciteerd zijn, nu mensen in de sociale omgang niet spontaan schriftelijke verklaringen over hun relaties opstellen

En terwijl enkel getuigenverklaringen van kennissen en vrienden van de persoon over wie getuigenis wordt afgelegd, enige overtuigingswaarde kunnen vertonen

Zodat

Zodat de genoemde beginselen geschonden zijn

Toelichting:

1. De bestreden beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt:

“Tot slot, wat betreft de voorgelegde getuigenverklaringen dient er opgemerkt te worden dat deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien zijn ze alle afkomstig van kennissen en vrienden van betrokkene waardoor ze niet als objectieve bronnen kunnen beschouwd worden. Bijgevolg wordt ook dit element niet weerhouden”.

De gemachtigde van de Staatssecretaris weigert om bij de beoordeling van de lokale verankering van verzoekster rekening te houden met de door haar voorgelegde getuigenverklaringen. De gemachtigde stelt dat deze bronnen niet objectief zijn, een gesolliciteerd karakter vertonen en afkomstig zijn van een bepaalde groep personen (vrienden en kennissen), waardoor deze documenten geen overtuigingskracht hebben in het kader van de beoordeling van een aanvraag ex artikel 9bis.

Dit motief is niet draagkrachtig, intern tegenstrijdig en ook geenszins redelijk.

Voorgelegde getuigenverklaringen bewijzen immers in ieder geval het bestaan van sociale banden binnen de Belgische samenleving. De gemachtigde geeft dat ook zelf aan, want hij stelt dat de verklaringen afkomstig zijn van vrienden en kennissen van verzoekster.

De voorgelegde verklaringen wijzen derhalve op een bepaalde graad van integratie in hoofde van verzoekster.

Het staat de gemachtigde van de Staatssecretaris in principe (doch niet in casu: ut supra, onder het eerste middel) vrij om een oordeel te vellen over de impact van de aldus aangetoonde integratie op de gegrondheid van de aanvraag ex artikel 9bis, doch wat hij niet vermag te doen is om deze elementen volledig buiten beschouwing te laten bij het beslissingsproces, hetgeen hij nochtans heeft gedaan.

De bijkomende pejoratieve kwalificaties die de gemachtigde aan deze verklaringen verbindt, kunnen al helemaal de toets van de redelijkheid niet doorstaan.

Uiteraard zijn dergelijke verklaringen gesolliciteerd. Het is moeilijk denkbaar dat ze op een andere wijze tot stand zouden gekomen zijn dan op vraag van verzoekster. Dit doet niets af aan hun betrouwbaarheid en hun overtuigingskracht, welke voortvloeit uit de bereidheid van personen om te getuigen ten voordele van verzoekster.

En al even evident is het dat getuigenis wordt afgelegd door vrienden en kennissen van verzoekster: mocht het anders zijn, mochten de verklaringen afkomstig zijn van wildvreemden, dan pas zou hun overtuigingskracht zijn aangetast.

De gemachtigde van de Staatssecretaris is, in toepassing van het materieel motiveringsbeginsel, gehouden om een beslissing te nemen op basis van alle hem bekende gegevens. Hij beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid, maar mag bepaalde elementen enkel uitsluiten om aanvaardbare redenen.

In casu zijn de redenen van uitsluiting duidelijk onredelijk, zodat blijkt dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen zonder rekening te houden met alle voorliggende gegevens, en derhalve de motivering niet draagkrachtig is.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk heeft overwogen dat de voorgelegde getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd. Dienaangaande kan verwezen worden naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen.” (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)

En in gelijkaardige zin:

“ Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdspanne moeten worden overgelegd, mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende.” (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

En ook:

“2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te poneren dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing” (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rvv-ccce.be; zie ook R.v.V. nr. 111.250 03.10.2013).

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat het loutere feit dat zij verschillende mensen bereid vond om positieve verklaringen af te leggen, van aard is om afbreuk te doen aan de vaststelling dat eenvoudigweg geen objectieve bewijzen werden voorgelegd dat in de periode van 2002 tot 2012 enige moeite werd gedaan om zich te integreren in het Rijk.

Verweerder benadrukt dat er in casu een manifest gebrek aan objectieve stukken is waaruit kan blijken dat de verzoekende partij gedurende de meer dan tien jaar dat zij in het Rijk zou verblijven, enige redelijke inspanning heeft gedaan om zich terdege te integreren in de samenleving.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief."

3.3.1. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid aldus een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verweerder de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen bewezen achtte, maar van oordeel was dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

In het licht van hetgeen voorafgaat, heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd en er bijgevolg geen toepassing meer van kan worden gemaakt.

3.3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag gedateerd op 11 december 2009 inriep reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in België te verblijven en duurzaam lokaal te zijn verankerd. Zij beriep zich aldus op een langdurig verblijf in België en meer bepaald de door haar tijdens dit verblijf opgebouwde integratie om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Verweerder weerhoudt in de eerste bestreden beslissing geen voldoende grond om de verblijfsmachtiging toe te staan.

Blijkens de motivering van deze beslissing weerhoudt verweerder als bewijzen die dienstig kunnen worden aangevoerd ter staving van de integratie volgende stukken: een schrijven van 25 maart 2013 van een medewerker van het CAW dat verzoekster is ingeschreven voor de Nederlandse taal cursus voor het schooljaar 2012-2013; de getuigenverklaring van 27 maart 2013 van mevrouw C. D., lesgeefster Nederlands, die bevestigt dat verzoekster wekelijks stipt naar de les komt, ze zeer gemotiveerd is en een open, sociale vrouw is die op een positieve manier haar mening kan verwoorden en ze ook deelneemt aan andere activiteiten van de vrouwenwerking, met name fietslessen; en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van 29 mei 2012. Op basis van deze bewijsstukken weerhoudt verweerder geen voldoende integratie in België die de toekenning van een verblijfsmachtiging rechtvaardigt. Hij motiveert in dit verband dat verzoekster, blijkens door haar voorgelegde getuigenverklaringen, reeds in België zou verblijven sinds mei 2002, doch geen bewijzen voorliggen dat zij van 2002 tot 2012 dan enige moeite heeft gedaan om zich te integreren. Hij stelt vast dat de eerste bewijzen die haar wil tot integratie zouden moeten aantonen, dateren van minstens tien jaar na haar aankomst in België. Hij stelt eveneens vast dat verzoekster niet aantoont dat zij, na het schooljaar 2012-2013, nog verdere lessen Nederlands heeft gevolgd noch enige andere integratie cursus en aldus ook geen bewijzen werden voorgelegd dat verzoekster tot op datum van het nemen van de eerste bestreden beslissing zich dan verder zou hebben geïntegreerd. Hij is de mening toegedaan dat van een persoon die sinds 2002 in België zou verblijven, kan worden verwacht dat hij of zij een aanzienlijk aantal bewijzen van integratie kan voorleggen. Inzake de voorgelegde arbeidsovereenkomst wordt geoordeeld dat deze reeds dateert van 29 mei 2012 en niet blijkt dat verzoekster nog steeds bij deze firma kan worden tewerkgesteld. Hij stelt dat van verzoekster kon worden verwacht dat zij, vier jaar na deze arbeidsovereenkomst, nieuwe stukken zou hebben gevoegd waaruit blijkt dat zij nog steeds kan worden tewerkgesteld bij deze firma dan wel minstens een begin van bewijs dat zij sindsdien verder actief op zoek is gegaan naar werk.

In de eerste bestreden beslissing stelt verweerder vervolgens vast dat verzoekster ook nog "*getuigenverklaringen*" "*afkomstig van kennissen en vrienden*" voorlegde. Deze verklaringen worden niet weerhouden als stukken die als bewijs van de integratie van verzoekster in België kunnen dienen, nu deze niet worden vermeld in de opsomming van de ter staving hiervan weerhouden bewijsstukken. Inzake deze getuigenverklaringen stelt verweerder dat deze "*een gesolliciteerd karakter hebben*" en bovendien "*allen afkomstig [zijn] van kennissen en vrienden*" en aldus "*niet als objectieve bronnen kunnen beschouwd worden*".

Verzoekster betoogt dat verweerder bij de beoordeling van haar integratie en lokale verankering ten onrechte geen rekening hield met de door haar voorgelegde getuigenverklaringen en voormelde motivering hieromtrent niet draagkrachtig, intern tegenstrijdig en onredelijk is. Zij stelt dat dergelijke verklaringen het bewijs van sociale banden binnen de Belgische samenleving uitmaken, en aldus noodzakelijkerwijze een element van integratie aantonen, en dit ook wordt erkend door verweerder waar hij zelf stelt dat de verklaringen afkomstig zijn van vrienden en kennissen van haar. Zij stelt dat deze verklaringen wel degelijk wijzen op een bepaalde graad van integratie in België en betoogt dat het verweerder in principe vrij staat om een oordeel te vellen over de impact van de aldus aangetoonde integratie op de gegrondheid van de verblijfsaanvraag doch hij niet vermag deze elementen volledig buiten beschouwing te laten bij het beslissingsproces, zoals hij heeft gedaan. Zij wijst er op dat getuigenverklaringen ipso facto gesolliciteerd zijn, nu mensen in de sociale omgang niet spontaan schriftelijke verklaringen over hun relaties opstellen en enkel getuigenverklaringen van kennissen en vrienden van de persoon over wie de getuigenis wordt afgelegd enige overtuigingswaarde kunnen vertonen.

De Raad stelt vast dat verweerder oordeelde dat "*geen bewijzen voor[liggen] dat zij van 2002 tot 2012 enige moeite heeft gedaan om zich te integreren*", terwijl terzelfdertijd wordt vastgesteld dat van deze periode getuigenverklaringen voorliggen die afkomstig zijn "*van kennissen en vrienden*". Deze getuigenverklaringen worden evenwel niet aanvaard als stukken die dienstig ter staving van de integratie kunnen

worden aangevoerd, omdat deze gesolliciteerd zijn en deze kennissen en vrienden niet als objectieve bronnen kunnen worden beschouwd. Aldus geeft verweerder evenwel zelf reeds aan dat verzoekster in die periode een zekere kennissen- en vriendenkring in België heeft opgebouwd. Het aangaan van sociale banden in België is een vorm van integratie, zodat het aanvaarden dat verzoekster voor deze periode een zekere kennissen- en vriendenkring in België heeft opgebouwd – zoals verzoekster correct aanvoert – tegenstrijdig is met de vaststelling dat voor deze periode op geen enkele wijze blijkt dat verzoekster zich enige moeite heeft getroost om zich te integreren. Er blijkt niet dat het begrip integratie kan worden beperkt tot het volgen van taal- en/of integratiecursussen of het hebben van werk(perspectieven) in België, ook al betreft het belangrijke componenten ervan.

Het gegeven dat de inhoud van dergelijke verklaringen, nu deze een gesolliciteerd karakter hebben en afkomstig zijn van kennissen en vrienden die niet als objectieve bronnen kunnen worden beschouwd, mogelijk niet dienstig kan worden aangewend in het kader van een verblijfsprocedure, staat hier los van en maakt nog niet dat dergelijke stukken niet dienstig ter staving van de integratie – meer concreet het bestaan van sociale banden in België – kunnen worden aangewend. Om deze reden kan het verweer in de nota ook niet worden aanvaard. Verweerder benadrukt dat het loutere feit dat verzoekster verschillende mensen bereid vond om positieve verklaringen af te leggen niet van aard is afbreuk te kunnen doen aan de motivering dat *“geen bewijzen voor[liggen] dat zij van 2002 tot 2012 enige moeite heeft gedaan om zich te integreren”* en wel omdat dit geen objectief bewijs is, doch de Raad herhaalt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het gegeven dat het voorleggen van dergelijke stukken wijst op het bestaan van welbepaalde sociale banden in België en anderzijds de bewijswaarde van de afgelegde verklaringen. Zo heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing ook erkend dat deze voorgelegde getuigenverklaringen aantonen dat verzoekster een bepaalde vrienden- en kennissenkring in België heeft opgebouwd en wezenlijk louter wat de inhoud van deze verklaringen betreft aangegeven dat deze verder niet worden weerhouden omdat deze gesolliciteerd zijn en vrienden en kennissen niet als objectieve bron kunnen worden beschouwd. Op de erkenning dat de thans voorgelegde getuigenverklaringen als bewijs kunnen gelden van welbepaalde sociale banden die verzoekster in die periode heeft aangeknoopt in België, kan in de nota niet worden teruggekomen. De Raad beoordeelt als annulatierechter enkel de motieven zoals deze in de bestreden beslissing zijn opgenomen. De door verweerder in de nota aangehaalde rechtspraak handelde ook niet over de vraag of aangebrachte getuigenverklaringen kunnen worden aangewend als bewijs van het bestaan van sociale banden in België. Hierin werd enkel geoordeeld dat de inhoud van dergelijke afgelegde verklaringen inderdaad onvoldoende bewijskrachtig is om het bewijs te kunnen leveren van een duurzame en stabiele relatie tussen de betrokken vreemdeling en zijn partner dan wel een verblijf sinds een welbepaalde datum in België. In casu dient evenwel te worden aangenomen dat de voorgelegde getuigenverklaringen onder meer ook werden aangewend om het bewijs van sociale banden in België op zich te leveren en dit los van de inhoud van de verklaringen.

Verzoekster dient aldus te worden bijgetreden dat verweerder, door de voorgelegde getuigenverklaringen niet te weerhouden als stukken die als bewijs van integratie kunnen worden beschouwd en te stellen dat geen bewijzen voor de periode 2002 tot 2012 voorliggen waaruit blijkt dat zij enige moeite heeft gedaan om zich te integreren terwijl terzelfdertijd wordt erkend dat op basis van deze stukken blijkt dat verzoekster in deze periode een bepaalde vrienden- en kennissenkring in België heeft opgebouwd, een tegenstrijdige motivering in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen dan wel niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding alsook kennelijk onredelijk heeft gehandeld nu wordt erkend dat deze stukken wel degelijk wijzen op het bestaan van sociale banden in België en dus noodzakelijkerwijze een element van integratie zijn. Het gestelde dat de inhoud van dergelijke verklaringen niet voldoende bewijskrachtig is, is redelijk maar gaat er aan voorbij dat – ongeacht de inhoud – deze stukken op zich reeds wijzen op het bestaan van sociale banden in België zoals verweerder ook erkent in de eerste bestreden beslissing.

De vraag of in casu het hebben van een bepaalde vrienden- en kennissenkring alsnog volstaat opdat een voldoende integratie kan worden weerhouden die aanleiding geeft tot de toekenning van de verblijfsmachtiging – in de zin dat er sprake is van duurzame en hechte banden met de Belgische samenleving, een goede kennis van de taal en/of een actieve inzet in de Belgische samenleving via het verenigingsleven dan wel (vrijwilligers)werk –, is een vraag die het bestuur toekomt. Verweerder kan binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid – en voor zover deze op redelijke wijze wordt ingevuld – steeds oordelen dat een ingeroepen integratie niet volstaat, doch het komt hem dan toe in dit verband een beoordeling door te voeren waarbij hij de verschillende elementen van integratie op hun waarde dient in te schatten en te beoordelen. In casu bleef verweerder op dit punt in gebreke. Verweerder kan niet in redelijkheid beslissen een (begin van) bewijs van het hebben van kennissen en vrienden in België

zonder meer buiten beschouwing te laten wat de vraag betreft of er sprake is van een voldoende integratie in België die de toekenning van de verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen.

3.3.4. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.3.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van het eerste middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS